

POSTANOWIENIE

Dnia 29 czerwca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Świecki

w sprawie **R. J.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 29 czerwca 2017 r.,

zażalenia skazanego na zarządzenie Zastępcy Przewodniczącego Wydziału Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 18 kwietnia 2017 r., sygn. akt II AKo (...),

w przedmiocie odmowy przyjęcia jego osobistego wniosku o wznowienie postępowania

postanowił:

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie

UZASADNIENIE

W dniu 16 grudnia 2016 r. R. J. złożył osobisty wniosek o wznowienie postępowania, który został przekazany zgodnie z właściwością Sądowi Apelacyjnemu w (...). W kolejnym piśmie wniósł on ponadto o ustanowienie mu obrońcy z urzędu. Wyznaczony mu następnie obrońca z urzędu nie stwierdził podstaw do złożenia wniosku o wznowienie postępowania. Z uwagi na powyższe, skazany został wezwany do uzupełnienia w terminie 7 dni braku formalnego poprzez sporządzenie i podpisanie osobistego wniosku o wznowienie postępowania przez obrońcę z wyboru pod rygorem odmowy jego przyjęcia, którego to braku jednak w terminie nie uzupełnił. Dlatego też wskazanym wcześniej zarządzeniem z dnia 18 kwietnia 2017 r., odmówiono przyjęcia jego osobistego wniosku o wznowienie postępowania.

Na zarządzenie to zażalenie w terminie złożył skazany. W swoim środku odwoławczym ogólnikowo jedynie zakwestionował prawomocne skazanie oraz

zaskarżone zarządzenie, a także podważał sposób wykonywania obowiązków przez wyznaczonego mu obrońcę z urzędu. W konkluzji ponownie zażądał wznowienia postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie to nie jest zasadne i nie może zostać uwzględnione. Całkowicie prawidłowo odmówiono skazanemu przyjęcia jego osobistego wniosku o wznowienie postępowania. Zgodnie bowiem z art. 545 § 2 k.p.k., wniosek o wznowienie postępowania, jeżeli nie pochodzi od prokuratora, powinien być sporządzony i podpisany przez obrońcę albo pełnomocnika. W sprawie niniejszej skarżącemu wyznaczono obrońcę z urzędu, który poinformował Sąd Apelacyjny, że nie dostrzega podstaw do sporządzenia wniosku o wznowienie postępowania. Z uwagi na to stanowisko obrońcy z urzędu, stosownie do art. 120 k.p.k., prawidłowo wezwano skazanego do usunięcia wskazanego wcześniej braku formalnego osobistego wniosku o wznowienie postępowania. Tego jednak R. J. w określonym mu 7-dniowym terminie nie uczynił. W powyższych okolicznościach sprawy zaskarżone zarządzenie o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania osobiście sporządzonego i podpisanego przez skazanego jest prawidłowe w następstwie uznania, że złożone przez niego pismo dotknięte jest oczywistym brakiem formalnym, który wyklucza nadanie mu biegu (art. 120 § 2 k.p.k.).

W tym miejscu stwierdzić trzeba, że we wniesionym zażaleniu, poza zwykłą kontestacją zasadności wydawanych w stosunku do R. J. decyzji procesowych i kwestionowaniem sposobu wypełniania obowiązków przez jego obrońcę z urzędu, skarżący nie wskazuje żadnej argumentacji świadczącej o wadliwości wydanego zarządzenia. Zauważyć tu również należy, że możliwość wznowienia postępowania była już przedmiotem dogłębnej analizy przez wyznaczonego skazanemu obrońcę z urzędu, który – po zapoznaniu się z aktami postępowania - w przedstawionej szczegółowej opinii stwierdził, że brak jest podstaw do takiego wznowienia. Podkreślić w tym miejscu trzeba, że wyznaczający obrońcę z urzędu organ procesowy nie jest uprawniony do badania zasadności tego stanowiska obrońcy. Organ ten może jedynie dokonać oceny prawidłowości wykonania przez niego obowiązków dla zapewnienia stronie prawa do skutecznej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w rozumieniu art. 84 § 3 k.p.k. W niniejszym postępowaniu nie

zostało zaś stwierdzone, aby wyznaczony z urzędu obrońca w sposób nienależyty wykonał swoje obowiązki. Sąd Najwyższy, rozpoznając przedmiotowe zażalenie, bada natomiast jedynie zgodność z prawem zaskarżonego zarządzenia. Jak już wskazano wcześniej zarządzenie to zostało wydane zgodnie z prawem.

Reasumując, skoro złożony przez R. J. wniosek o wznowienie postępowania zawierał wskazany powyżej brak formalny i nie został on usunięty w określonym terminie, to prawidłowo wydano zarządzenie o odmowie jego przyjęcia.

Z tych wszystkich względów Sąd Najwyższy utrzymał w mocy zaskarżone zarządzenie.